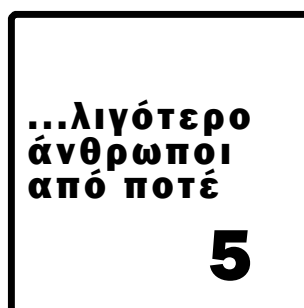
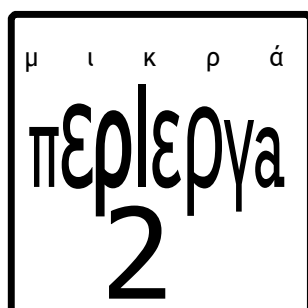
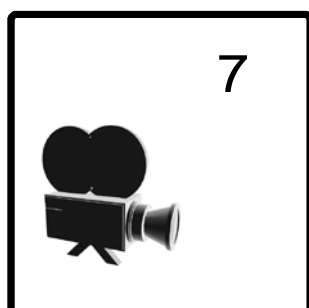
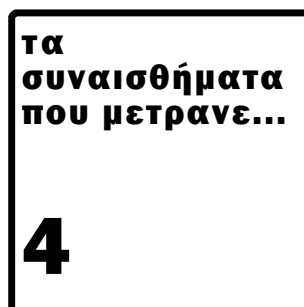
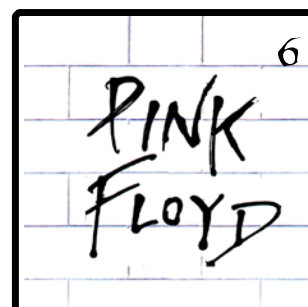
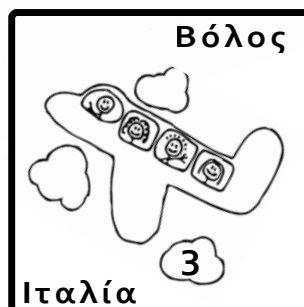

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΟΥ
7ου ΛΥΚΕΙΟΥ
ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
"ΕΣΤΙΑ"

Επιμέλεια ύλης: Κώστας Μπίσαλας (Θεολόγος), Πέτρος Μούγιος (Χημικός)
Συντακτική ομάδα: Ιωάννα Αφεντουλίδου, Εύα Γιαρίκη, Ειρήνη Καραγιάννη,
Κωνσταντίνος Κοττάς, Ηλέκτρα Λαμπράκη, Τζέσικα Μερκουριάδη,
Κατερίνα Μιχαηλίδη, Στέλλα Ντουράκη, Παντελής Τσοπανέλλης, Φιόνα Μάτο
Σκίτσο: Λυδία Σπιβακλή
Layout design: Πέτρος Μούγιος

μ ι κ ρ ά

ΠΕΡΙΕΡΓΑ...

Κωνσταντίνος Κοττάς

Στέλλα Ντουράκη

Στην Ολλανδία φαίνεται πως εκτός από τουλίπες καλλιεργούν και φρέσκιες ιδέες. Εκεί κατασκευάστηκε ένα είδος τσιμέντου το οποίο περιέχει μια πρόσμιξη που βασίζεται στο διοξείδιο του τιτανίου. Η πρόσμιξη αυτή με την παρουσία φωτός δεσμεύει τα διοξείδια του αζώτου, που επιβαρύνουν την ατμόσφαιρα, και τα μετατρέπει σε νιτρώδη που είναι αδρανή και αβλαβή. Το υλικό έχει επίσης την ικανότητα να ΜΗΝ συγκρατεί την βρωμιά και αυτό σημαίνει, εκτός από καθαρό αέρα, το ακατόρθωτο: καθαροί δρόμοι και κτίρια! Το ότι θα έφτανε η στιγμή που θα βάσιζαν κάποιιοι τις ελπίδες τους για πιο καθαρή ατμόσφαιρα στο τσιμέντο είναι κάτι που δύσκολα θα μπορούσε κανείς να το φανταστεί...

Να ακολουθήσουμε το παράδειγμα της κυκλαδικής αρχιτεκτονικής και να βάψουμε τους τοίχους και τις οροφές των σπιτιών μας άσπρους, προτείνει ο επιστήμονας Χάσεμ Ακμπάρι ως λύση για το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Η λογική απλή: εάν μετατρέψουμε μεγάλο μέρος του αστικού μας τοπίου σε λευκό τότε το φως του ήλιου θα ανακλάται με αποτέλεσμα να μειωθεί η θερμοκρασία του πλανήτη και να καθυστερήσει η κλιματική αλλαγή. Τα αποτελέσματα, δηλώνει ο ίδιος, πως θα είναι δραματικά. Οι δρόμοι και οι οροφές καλύπτουν το 50% της επιφάνειας στις αστικές περιοχές, ενώ αποτελούν το 2,4% της επιφάνειας της Γης.

Γρίφος: Πώς είναι δυνατόν να σταθείς πίσω από τον πατέρα σου κι εκείνος πίσω από εμένα;

Το φετινό χειμώνα πολλοί Έλληνες παρακολούθησαν την ταινία “Η παράξενη υπόθεση του Benjamin Button”, στην οποία ο Brad Pitt υποδούταν έναν άντρα που γεννήθηκε... 85 χρονών! Στην πραγματικότητα η προγηρία είναι μια υπαρκτή και μάλιστα πολύ σπάνια ασθένεια. 100 περιπτώσεις έχουν καταγραφεί απ’ την ανακάλυψή της, ενώ αυτή τη στιγμή υπάρχουν μόνο 48 ζωντανοί ασθενείς σ’ όλον τον κόσμο. Τα μωρά που γεννιούνται “προγερασμένα” παρουσιάζουν περιορισμένη σωματική ανάπτυξη και χαρακτηριστική εμφάνιση (μικρό πρόσωπο και σαγόνι, ζαρωμένη μύτη), ενώ έχουν μικρά, εύθραυστα σώματα, σαν αυτά των ηλικιωμένων -χωρίς όμως να επηρεάζεται η νοητική τους ανάπτυξη. Η εξέλιξη των συμπτωμάτων αντιστοιχεί σε γήρανση 6-10 φορές γρηγορότερη απ’ τη φυσιολογική, ωστόσο ορισμένες παθήσεις που έρχονται με τα χρόνια (όπως καταρράκτης και οστεοπόρωση) δεν εμφανίζονται ποτέ. Αντίθετα με την ταινία, στην οποία ο ήρωας γινόταν νεότερος με το πέρασμα του χρόνου, στην πραγματικότητα οι ασθενείς πεθαίνουν γύρω στην εφηβεία τους από...βαθιά γεράματα, καθώς καμία θεραπεία δεν έχει ακόμη ανακαλυφθεί.

Για πληροφορίες σχετικά με τον αριθμό 2196708543:

- » Το 1ο βραβείο αντι-Νόμπελ απέσπασε ο διατροφολόγος Charles Spence από την Οξφόρδη ο οποίος απέδειξε ότι η γεύση του φαγητού μας φαίνεται καλύτερη αν τα φαγητά «κρατσανίζουν» όταν τα μασάμε!!
- » Το αντι-Νόμπελ Ειρήνης δόθηκε στην σουηδική επιτροπή για την πολιτική ηθική της «μη ανθρώπινης βιοτεχνολογίας», η οποία αναγνώρισε πως τα φυτά έχουν αξιοπρέπεια!
- » Το -αντι-Νόμπελ Βιολογίας πήραν τρεις Γάλλοι επιστήμονες που απέδειξαν ότι οι ψύλλοι των σκύλων πηδούν πιο ψηλά από τους ψύλλους των γατών!
- » Το αντι-Νόμπελ Οικονομίας δόθηκε σε τρεις επιστήμονες που απέδειξαν ότι τα φιλοδωρημάτα που κερδίζει μια γυναίκα που δουλεύει σε στριπ-σόου εξαρτώνται από τον κύκλο γονιμότητάς της!
- » Το αντι-Νόμπελ Φυσικής πήραν δύο επιστήμονες που έδειξαν ότι σύρματα, καλώδια, τρίχες ή ό,τι άλλο με αυτήν τη μορφή, όταν βρεθούν μαζί μπλέκονται σχηματίζοντας κόμπους!
- » Το αντι-Νόμπελ Χημείας δόθηκε στους επιστήμονες που έδειξαν την σπερμοκτόνο δράση της Coca Cola!

ταξιδεύοντας σε Ελλάδα και Ευρώπη με τη Β Λυκείου...

Ιταλία 8/4-16/4/2009

Ναι, επιτέλους ήρθε η ώρα που πατάμε το πόδι μας σε ιταλικό έδαφος! Ήδη από το πρώτο πρωινό στο καράβι η αγωνία και η έξαψη ήταν φανερές! Όταν με το καλό αποβιβαστήκαμε από το πλοίο και μπήκαμε στο πούλμαν άρχισαν τα πρώτα σχόλια... "Πωπω, κοίτα πράσινο!", "Αυτοί είναι δρόμοι, όχι σαν τους δικούς μας!", "Φαίνεται παιδί μου η ξένη χώρα!" και τα συναφή...

Πρώτος σταθμός ήταν η **μεσαιωνική Σιέννα**. Ύστερα από μια γρήγορη ξενάγηση και μετά την επίδειξη των γνώσεών μας πάνω στην ιστορία της πόλης (να 'ναι καλά η κα. Τσαούλα) ξεχυθήκαμε στα στενάκια (βασικά γύρω από την πλατεία, aka "ανεστραμμένο κογχύλι") προς αναζήτηση τροφής. Η πρώτη μας επαφή με ένα ιταλικό εστιατόριο ήταν επεισοδιακή μιας και ο σερβιτόρος μας καλωσόρισε με ένα εγκάρδιο "κάτσε μ*λ*κας", που πολύ αμφιβάλλω αν ήξερε τι σημαίνει! Οι επόμενες 2-3 μέρες στην **Ρώμη** ήταν γεμάτες φυσικά από ποζαρίσματα για φωτογραφίες, κριτική της πόλης και των τουριστών που περιφέρονταν σαν και εμάς και συγκρίσεις με την Ελλάδα. Αφού είχαμε δει πλέον την Fontana di Trevi, το Vittorio Emanuele και τα λοιπά στολίδια της Ρώμης μπορώ να πω πως σε ομορφιά και εντυπωσιασμό νικάει η Αιώνια Πόλη. (Τι να κάνουμε, εμείς έχουμε άλλες χάρες!) Μας εντυπωσίασαν επίσης οι κήποι της Βίλλας Ντ' Έστε στο Τίβολι και η Piazza di Spagna με τα περίφημα "ισπανικά σκαλοπάτια". Αν κάτι επαληθεύσαμε από αυτά που λένε οι Έλληνες για την Ρώμη, τότε αυτό είναι η συμπεριφορά των ανθρώπων. Γελαστοί, εύθυμοι, πρόθυμοι, χιουμορίστες και φινετσάτοι! Μια επίσκεψη ένα εστιατόριο σ' ένα δρομάκο λίγο πιο δίπλα από στο Πάνθεον, ήταν αρκετό για να το αποδείξει αυτό. Ένας **σερβιτόρος** εν ονόματι Μίμο αφού μας τακτοποίησε σε ένα τραπέζακι, άρχισε να τραγουδά, να μας μιλά στα ιταλικά και να φλερτάρει την Τζέσικα! Τι linda την είπε, τι bellissima, τι δεν ξέρω και 'γω τι! Τέλος, όταν φάγαμε και αφού αφήσαμε πουρμπουάρ το 10% του λογαριασμού (ναι το 10%, έτσι είπε η Κατερίνα κάνουν εκεί) περίπου δηλαδή 7 ευρώ (δεν το συνεχίζω γιατί θα δώσω τροφή στα σχόλια οτι είμαι τσιγκούνης) ζητήσαμε από το Μίμο να γράψει στο τετραδιάκι-λεύκωμα της Κατερίνας. Στην επιστροφή περάσαμε από την Ασίζη και καταλήξαμε στην Αγκόνα για να πάρουμε το **πλοίο** του γυρισμού. Για τη νύχτα στο καράβι ένα έχω να πω: "Μπορείς απόψε να βγεις, μ' όλες τις τσ**λες της γης" (νομίζω το σλόγκαν της εκδρομής, μιας και είχε κολλήσει σε όλους μας). Και για να μην πάει ο νους των πονηρών στο πονηρό διευκρινίζω οτι απλά εννοώ τον ξέφρενο χορό, την κεφάτη ατμόσφαιρα και γενικά την παράνοια στο club του πλοίου!

Viva Italia, Viva el Settimo Lyceo Neas Smyrnis "Estia"!

K.K. ■

Βόλος

28/3-30/3/2009

Οι ταξιδιωτικές εντυπώσεις με τη μορφή... ερωτήσεων πολλαπλής επιλογής!

- ✓ Τι μας κέρασε το τελευταίο βράδυ ο **ξενοδόχος** στο Βόλο για τη συμπεριφορά μας;
  - α) κλωτσιές β) γλυκά γ) μούντζες
- ✓ Με τι υλικά ήταν αποκλεισμένη για τους μαθητές η **γαλαρία** του πούλμαν;
  - α) σκοινιά β) καρφιά γ) ποντικοπαγίδες
- ✓ Πως λέγεται το **χωριό** που δεν είδαμε (κλαψ!);
  - α) Βυζίτσα β) Μακρυνίτσα γ) Μηλιές
- ✓ Ο ναός των Ταξιαρχών, σύμφωνα με τον ευγενεστατο επιστάτη-ξεναγό-δάσκαλο έχει **καλή ακουστική** διότι έχει στην οροφή...
  - α) βάζα β) πιθάρια γ) μπουλά
- ✓ Πόσα "**ζευγαράκια**" υπήρχαν στην εκδρομή;
  - α) 0 β) 2 γ) 4 δ) 10
- ✓ Σύμφωνα με τον **οδηγό** του λεωφορείου τα καλύτερα εστιατόρια κατά μήκος της εθνικής οδού είναι αυτά...
  - α) με τα πιο ακριβά μπισκότα
  - β) με τρίχες στα σάντουιτς
  - γ) με την '80s διακόσμηση
  - δ) με όλα τα παραπάνω

Π.Μ. ■

Τα συναισθήματα που μετράνε... της Στέλλας Ντουράκη

Λεν είναι τυχαίο που η ιστορία μας, όπως και η ιστορία κάθε λαού διέπεται από πολέμους. Οι πόλεμοι υπήρχαν από τότε που υπήρχαν οι άνθρωποι και κανείς δεν ξέρει πότε και πώς θα σταματήσουν. Ακούγεται ίσως τρομαχτικό σαν σκέψη, αλλά φαίνεται αδύνατο να συνυπάρξουμε ειρηνικά με τους συνανθρώπους μας για μεγάλο χρονικό διάστημα. Παρόλα αυτά, το ερώτημα δεν είναι γιατί συμβαίνει αυτό, αλλά τι είναι αυτό που δεν γράφεται στις ένδοξες σελίδες της ιστορίας, τι είναι αυτό που κάθε ιστοριογράφος αδιαφορεί ή αδυνατεί

για να συμπεριλάβει στα γραπτά του, τι είναι αυτό που κάθε ηγέτης ξεχνά να αναφέρει όταν βγάζει ατελείωτους λόγους με τις αιτίες που οδήγησαν

στον πόλεμο ή όταν περηφανεύεται για τις ασύγκριτες νίκες του κρατικού στρατού.

Αυτό λοιπόν που ξεφεύγει από τη σκέψη όλων όσων δεν έχουν βιώσει κάποιον πόλεμο είναι τα ανθρώπινα συναισθήματα, δηλαδή τα αληθινά συναισθήματα, κι όχι η «βαθεία περηφάνια» για τις νίκες, που «πάντα συνυπάρχει με την απεριόριστη οδύνη για τις απώλειες, τόσο τις συμμαχικές, όσο και τις εχθρικές». Αυτά τα δύο συναισθήματα, άλλωστε, δεν μπορούν να συνυπάρξουν.

Τα συναισθήματα που πραγματικά μετράνε, αλλά δε μοιάζουν να έχουν σημασία, είναι αυτά που νοιώθει ο στρατιώτης όταν βγαίνει στο μέτωπο, η αγωνία

για το πώς θα καταλήξει η μάχη, ο φόβος όταν βλέπει την κάνη του όπλου να στρέφεται εναντίον του, ο πόνος γιατί δεν θα ξαναδεί ποτέ όλους όσους αγάπησε, η σιγουριά πως αυτό που χάνει είναι πολύ πιο σημαντικό από όλα τα προηγούμενα -είναι η ίδια του η ζωή. Και μετά το σκοτάδι.

Τα συναισθήματα που μετράνε είναι αυτά της οικογένειας, όταν χαιρετά τον πατέρα, το σύζυγο, τον γιο, τον αδερφό πριν μπει στο όχημα που θα τον οδηγήσει να πολεμήσει για συμφέροντα που δεν τον αγγίζουν, για λόγους που δεν ξέρει, για μια αόριστη ιδέα

**...με κάθε πληγή,
ματώνουν πολύ
περισσότεροι από
τον τραυματία...**

που μοιάζει απελπιστικά μικρή για να του δώσει ελπίδα. Τα συναισθήματα που μετράνε, είναι αυτά της μάνας, όταν μαθαίνει από κάποιον άγνωστο πως το παιδί της, που στην ουσία αναγκάστηκε να πολεμήσει ενάντια σε συμφέροντα μεγαλύτερα ακόμη κι απ' τον ίδιο, σκοτώθηκε και δεν θα μπορέσει ποτέ ξανά να δει το πρόσωπό του, το χαμόγελό του, τα λαμπερά του μάτια.

Τα συναισθήματα που μετράνε, είναι αυτά του άμαχου, που βρίσκεται ξαφνικά χωρίς σπίτι, να περιπλανιέται ψάχνοντας καταφύγιο σε μια χώρα που βρίσκεται υπό διάλυση, ξέροντας πως αργά ή γρήγορα -ανεξάρτητα απ' το αν φταίει ή όχι για το ελάχιστο από όσα γίνονται- θα έρθει και η δική του η σειρά στο θάνατο.

Οι πόλεμοι δεν έχουν επιπτώσεις μόνο στην οικονομία, τη δύναμη ή το γόητρο ενός κράτους. Πλήττουν άμεσα τους ανθρώπους κι αφήνουν πληγές που δε μπορούν απλά να γιατρευτούν με το χρόνο. Γιατί η κάθε σφαίρα χτυπά πολύ περισσότερους από αυτόν που θα βρεθεί στην άλλη πλευρά του όπλου. Γιατί με κάθε πληγή, ματώνουν πολύ περισσότεροι από τον τραυματία. Γιατί κάθε νεκρό σώμα που πέφτει στη γη δεν είναι απλά ένας αριθμός σε μια λίστα θυμάτων, αλλά ένα χτύπημα για τον κόσμο μας. Και θα έρθει κάποτε η στιγμή που ο κλονισμένος αυτός κόσμος θα δεχτεί το χτύπημα που θα τον κάνει να καταρρεύσει. Και τότε θα σταματήσουν και οι πόλεμοι.

Εκπαιδευτικές επισκέψεις 2008-2009

- Μέγαρο Μουσικής (έκθεση ναυτεχνολογίας)
- Εθνική Βιβλιοθήκη
- Πλανητάριο («Το βίαιο σύμπαν»)
- Έκθεση Ελληνικής Ραδιοφωνίας, Ζάππειο
- Μουσείο ΟΤΕ
- Σούνιο-Λαύριο
- Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών-Τμήμα Χημείας (επίδειξη πειραμάτων)

...λιγότερο άνθρωποι από ποτέ

της Φιόνα Μάτο

“Κανένας άνθρωπος δεν είναι νησί ακέραιο μονάχο του. Κάθε άνθρωπος είναι κομμάτι της ηπείρου, ένα μέρος της στεριάς. Αν η θάλασσα ξεπλύνει ένα σβώλο χώμα, η Ευρώπη γίνεται μικρότερη, όπως και αν ξεπλύνει ένα ακρωτήριο ή έναν πύργο των φίλων σου η δικό σου. Κάθε ανθρώπου ο θάνατος λιγοστεύει εμένα τον ίδιο γιατί είμαι ένα με την ανθρωπότητα κι έτσι ποτέ σου μη στείλεις να ρωτήσεις για ποιον χτυπά η καμπάνα. Η καμπάνα χτυπά για σένα.”

john donne (1572-1631)

Μπαμ..! Η εκκωφαντική σιωπή του θανάτου. Και μετά τίποτα.

Η σιωπή είναι ο συνοδός μας στον τρελό αυτό χορό της ζωής. Είμαστε όλοι άρχοντες μεταξύ αρχόντων, είμαστε όλοι άγνωστοι μεταξύ αγνώστων. Άρχοντες όταν κρατώντας το νήμα της ζωής ενός ανθρώπου παίζουμε με την φωτιά, με τον ίδιο μας τον εαυτό και αποφασίζουμε πότε θα ρίξουμε τη σφαίρα μας στον καθρέφτη. Γιατί αυτό που κοιτάς δεν είναι ο εχθρός, αλλά εσύ.

Γιατί ο άνθρωπος βλέπεις παίρνει όποια μορφή θέλει, όποιου τη ψυχή θέλει. **Γιατί ο άνθρωπος έχει μυαλό για να χάνει τη λογική του και έχει καρδιά για να ξεχνάει πως έχει ψυχή.** Με μια σφαίρα ξεδιάντροπη, κρύα σκοτώνει τα Όνειρα.

Ακούς λοιπόν το τικ-τακ του ρολογιού: ο ξερός του ήχος με θλίβει, με αποδυναμώνει, με φοβίζει. Ακούς τη σφαίρα πόσο γρήγορα σκίζει τον αέρα σου; Γιατί δεν τη βλέπω; Μήπως είμαι πια τυφλή; Γιατί δεν τη νοιώθω;

Αυτή η σφαίρα ανήκει στον στρατιώτη που ξεχνάει τον ίδιο του τον εαυτό και χάνεται σε ένα λαβύρινθο τρέλας όπου μόνη έξοδος είναι η επιβίωση... ανήκει και στην πείνα που σκοτώνει κάθε τέσσερα λεπτά ένα παιδάκι στην Αφρική... κάθε τέσσερα. Ανήκει σε ότι σε τρομάζει: στη μοναξιά, στον πόνο, στη στεναχώρια. Η σφαίρα δεν έχει οσμή, σχήμα. Είναι άπιαστη. Είναι η ηθοποιός που υποδύεται όποιον χαρακτήρα του ζητήσει ο άνθρωπος- σκηνοθέτης να υποδυθεί.

Σκηνοθέτες της ζωής μας όπως είμαστε όμως, επιλέγουμε την απουσία. Είμαστε απόντες κι όμως το σώμα μας στέκει εδώ ανέπαφο, μόνο, σκοτεινό.

Πόσο ανέκφραστα χαμογελαστοί είμαστε κάτω απ' τις καλοσηματισμένες μάσκες μας. Ένα μειδίαμα ζωγραφισμένο στα άδεια μας χείλη σα σε αγάλματα διεφθαρμένα απ' τον χρόνο.

Μια μελαγχολία γλυκόπικρη στα μάτια μας καθώς παίζουμε ρωσική ρουλέτα με τη ζωή μας. Μόνο που τώρα το πιστόλι είναι γεμάτο.

Και εμείς; Εμείς ακόμα άδειοι.

Άδειοι σε μια λεωφόρο αγγέλων.

Χαζεύω το δρόμο που τόσο αγαπούσα. Πόσο διαφορετικά τον βλέπει ένα παιδί. Πόσο διαφορετικά είναι όλα τώρα... μπορώ ακόμα να ακούω τις χαοτικές φωνές των ανθρώπων. Το καρναβάλι των χρωμάτων, των αισθήσεων με μεθάει ακόμα σαν ένα χθεσινό όνειρο που τώρα μοιάζει ψεύτικο. Ο καθένας είχε τη δική του στολή, το δικό του χαρακτήρα, το δικό του βλέμμα. Κι όλα τώρα είναι μονότονα, όλα τώρα είναι ισοπεδωμένα, βουβά, ασπρόμαυρα. Γιατί υπάρχει πολλή ντροπή και τίποτε άλλο πέρα από σβησμένα τραγούδια και φαντάσματα κάτω από τις παλιές γυάλινες μάσκες τους.

Κι όμως υπάρχει ακόμα ένα τρένο στο σταθμό που περιμένει να σε πάρει μακριά σε έναν ολόδικό σου κόσμο. Κι όμως εγώ συνεχίζω να θέλω να φτάσω τους αγγέλους σε κάτι ανώτερο, κάτι όμορφο, ονειρικό... γιατί μας λείπουν τα όνειρα, γιατί μας λείπει το εσύ κι εγώ. Γιατί ξαφνικά ενώ φωνάζω δεν ακούγομαι, δεν ακούει πια κανείς... **γιατί είμαστε λιγότερο άνθρωποι από ποτέ.**

Χρειαζόμαστε κάτι παραπάνω από μια ιδέα.

Χρειαζόμαστε να αγαπάμε περισσότερο από ότι μπορούμε. Να αγαπάμε με όλη μας την ύπαρξη, με όλη τη ψυχή, καρδιά, σώμα, λογική, με τα πάντα.

Άκουσα κάποτε το εξής σχόλιο από τον Roberto Benini: η έκτη αίσθηση του ανθρώπου είναι η ψυχή.

Μη φοβάσαι να γίνεις από τέρας άνθρωπος.

Ο Θεός φοράει μαύρα. Μας κοιτά. Κλαίει για εμάς. Έπειτα όμως ξεπλένει το χθες μας, τις πληγές μας, το γκρίζο μας. Γι' αυτό κοιτά πάντα πάνω και μην ξεχνάς τι είσαι...

PINK FLOYD

Ιωάννα
Αφεντουλίδου

Οι Pink Floyd είναι ένα βρετανικό συγκρότημα που έχει γράψει ιστορία στο χώρο της ροκ μουσικής. Το όνομά τους το πήραν από δυο αμερικάνους bluesmen, τους Pink Anderson και Floyd Council. Από το ξεκίνημα τους κιάλας ξεχώρισαν για τις πρωτοποριακές συνθέσεις όσο και για τους νεωτεριστικούς και συγκινησιακά φορτισμένους στίχους τους, τα ευφάνταστα εξώφυλλά τους, τις πειραματικές ενορχηστρώσεις και ηχογραφήσεις και τις θεαματικές συναυλίες τους. Υπολογίζεται μάλιστα ότι το συγκρότημα έχει πουλήσει γύρω στα 73,5 εκατομμύρια άλμπουμ στις Η.Π.Α. και πάνω από 200 εκατομμύρια άλμπουμ παγκοσμίως και συγκαταλέγεται έτσι στις πιο επιτυχημένες εμπορικά ροκ μπάντες.

Μέχρι το τέλος της δεκαετία του '60 οι Pink Floyd έχαιραν μίας σχετικής επιτυχίας, ως ψυχεδελική μπάντα με ηγέτη τον Syd Barrett. Ο Barrett ήταν ο κιθαρίστας τους. Η εποχή του αποτελείται από σκοτεινά λυρικά ποιήματα που σκιαγραφούν τα όνειρα, τις απεικονίσεις και τις σκέψεις τους. Η ασταθής συμπεριφορά του Barrett όμως, οφειλόμενη σε αλόγιστη χρήση παραισθησιογόνων ουσιών ανάγκασε τους υπόλοιπους να τον αντικαταστήσουν με τον κιθαρίστα David Gilmour. Ο Syd Barrett πέθανε στο Cambridge, την πόλη όπου γεννήθηκε και έζησε, στις 7 Ιουλίου 2006.

Το 1973 το συγκρότημα γνώρισε παγκόσμια επιτυχία με τον δίσκο **The Dark Side of the Moon** και συνέχισε να απολαμβάνει την αποδοχή του κοινού μέχρι και τη μεγαλύτερη εμπορική τους επιτυχία το **The Wall**. Επίσης, μεγάλη ανταπόκριση στο κοινό είχαν και τα άλμπουμ **Wish You Were Here** (1975), το οποίο ήταν απόλυτα αφιερωμένο στον ιδρυτή του συγκροτήματος, αλλά και το **Animals** (1977).

Το 1985 (λίγο μετά τον δίσκο **The Final Cut**) ο μπασίστας και τραγουδιστής του γκρουπ **Roger Waters** αποχώρησε από το συγκρότημα και κυνήγησε δικαστικά τους υπόλοιπους όταν αυτοί συνέχισαν τους δίσκους και τις συναυλίες διατηρώντας το όνομα Pink Floyd.

Το 1987 οι Pink Floyd χωρίς τον Waters πια, δηλαδή οι D.Gilmour, N.Mason και R.Wright, επιστρέφουν δισκογραφικά με τον δίσκο **A Momentary Lapse Of Reason**, και αρχίζουν περιοδείες παγκοσμίως με σημαντική αποδοχή από τον κοινό τους. Το δισκογραφικά κύκνειο άσμα του συγκροτήματος έρχεται το 1994 με το **The Division Bell**, δίσκος που γνώρισε τεράστια εμπορική επιτυχία.

Έντεκα χρόνια μετά, το συγκρότημα επανενώθηκε με την επιστροφή του Waters και διοργάνωσε τη μεγαλύτερη σε όγκο συναυλία των Pink Floyd που έγινε στο Λονδίνο στις 2 Ιουλίου 2005. Λίγο καιρό αργότερα ο Roger Waters μαζί με τον Nick Mason και ο David Gilmour με τον Richard Wright περιοδεύουν ξεχωριστά παίζοντας τραγούδια από την προσωπική τους δισκογραφία, αλλά κυρίως επανεκτελώντας τα ιστορικά τραγούδια που δημιούργησαν ως συγκρότημα. Η πιθανότητα άλλης επανένωσης δεν είχε αποκλειστεί ούτε από τον Mason ούτε τον Gilmour, ωστόσο κάτι τέτοιο κατέστη αμφίβολο με τον θάνατο του Richard Wright στις 15 Σεπτεμβρίου 2008.

and the winner is....

βραβεύσεις μαθητών

3ο βραβείο για μια πειραματική διάταξη που εκμεταλλεύεται την ηλιακή ενέργεια στα πλαίσια του προγράμματος Energy Path της E.E., υπό την καθοδήγηση των καθηγητών Τσάμη Χρήστου και Καλάκου Ιωάννη.

Η Λυδία Στιβακλή του Γ2 βραβεύτηκε από το ένθετο περιοδικό «9» της Ελευθεροτυπίας στο διαγωνισμό κόμικς με θεματική «Σαίξπηρ και Μάνγκα». Μάλιστα το σκίτσο της επιλέχθηκε ως εξώφυλλο για το συγκεκριμένο τεύχος.

Τιμητικό βραβείο στο μαθητικό διαγωνισμό Λογοτεχνίας και Ποίησης πήρε ο Κωνσταντίνος Κοττάς του Β2.

Η εκπομπή που ηχογράφησε η ομάδα μαθητών που επισκέφτηκε την έκθεση με τίτλο «70 χρόνια Ελληνικής Ραδιοφωνίας» στο Ζάππειο επιλέχθηκε ανάμεσα στις 25 καλύτερες και μεταδόθηκε από το Β' Πρόγραμμα της Ελληνικής Ραδιοφωνίας.

PARTY ANIMALS

Τζ.: Ωραία, τελειώσαμε με τη διακόσμηση!

Εύα.: Ουφ επιτέλους! Α, το ξέρεις ότι θα έρθει ο Κωνσταντίνος απόψε στο πάρτυ;

Τζ.: Σοβαρά μιλάς;

Εύα.: Ναι και θα φέρει και το φίλο του, ξέρεις ποιον...

Τζ.: Αλήθεια; Γιούπι!!

Εύα.: Λοιπόν άστα αυτά τώρα, τι θα κάνουμε με το playlist;

Τζ.: Ε, δε το φτιάχνουμε αμέσως, τι περιμένουμε; Θα έχει σίγουρα ροκ κομμάτια...

Εύα.: Καλή η ροκ δε λέω, αλλά για πάρτυ ταιριάζει κάτι ποιο χορευτικό, τι λες;

Τζ.: Δίκιο έχεις. Lady Gaga;

Εύα.: Ναι! Just Dance, έτσι; Κάθε φορά που το ακούω χορεύω! Τί άλλο;

Τζ.: Sweet Dreams;

Εύα.: Δεν πιστεύω να εννοείς τη διασκευή του Manson;

Τζ.: Όχι καλέ αυτό δε χορεύεται! Eurythmics εννοώ.

Εύα.: Α, οκ!

Τζ.: Είσαι να βάλουμε δεκαετίες, όπως π.χ. το YMCA των Village People;

Εύα.: Οκ, δέχομαι. Από ελληνικά; Οι Ρόδες σου αρέσουν;

Τζ.: Δεν ξέρω πολλά κομμάτια τους.

Εύα.: Σίγουρα ξέρεις το «Βρώμικο»!

Τζ.: Θύμισε μου πως πάει;

Εύα.: «...έχεις να κάνεις με το βρώμικο, έχεις να κάνεις με τον ίδιο μισθό, έχεις να κάνεις με το πιο σκληρό, έχεις να κάνεις με το Rock 'n' Roll...»

Τζ.: Ααα! Ναι! Τί λες και για το Funky από 3 Ευχές;

Εύα.: Γιατί όχι;

Τζ.: Και μετά βάζουμε τις κλασικές club διασκευές που βάζουν σε πάρτυ, όπως επίσης και..

Εύα.: Συνεχίζουμε μετά, πάω να φέρω τη θήκη με τα cd!

ΕΥΑ ΓΙΑΡΙΚΗ, ΤΖΕΣΙΚΑ ΜΕΡΚΟΥΡΙΑΔΗ

**ΠΡΙΝ ΠΕΘΑΝΕΙ Ο
ΟΣΚΑΡ ΓΟΥΑΙΛΝΤ**
ξαπλωμένος στο κρεβάτι ενός απαίσιου ξενοδοχείου στο Παρίσι είπε «ευτυχώς που σε λίγο δε θα βλέπω αυτές τις απαίσιες κουρτίνες».

Ήταν μια τρελή, αμφιλεγόμενη φλογερή φυσιογνωμία για αυτό και τα βιβλία του σε βυθίζουν σε ένα μίζερο, μυστικό, εξωτερικά πανέμορφο κόσμο, κόβουν την ανάσα σου, σε κάνουν να ξεχάσεις να αναπνεύσεις, όπως ακριβώς και ο χαρακτήρας του.

«Οι δύο μεγάλοι σταθμοί στη ζωή μου ήταν όταν ο πατέρας μου με έστειλε στην Οξφόρδη και η κοινωνία στη φυλακή»

Η κοινωνία... Μια εποχή που η ομοφυλοφιλία ήταν ταμπού, ο Γουάιλντ παρουσιάζει τον **Ντόριαν Γκρέυ**, έναν ηρώα εξωπραγματικά όμορφο, αγγελικό, διαβολικά υπερβολικό που λατρεύεται σαν ένας Έλληνας θεός από γυναίκες και άντρες. Έναν ήρωα αντι-ήρωα που η εξωτερική ομορφιά παλεύει με τη σκοτεινή «φαγωμένη» ψυχή του.

Ένας ήρωας ανήθικος που γεύεται όλα τα πάθη της ζωής. Ένας ήρωας που δε μπόρεσε η εποχή εκείνη να τον αποδεχτεί και τον έστειλε φυλακή.

Δε θέλω λοιπόν με τίποτα να σας χαλάσω τις εκπλήξεις που κρύβονται μέσα στις σελίδες του βιβλίου αυτού, αλλά να σας προκαλέσω να ερωτευτείτε ή και να μισήσετε τον Ντόριαν Γκρέυ.

η Βιβλιοφάγος...
της Φίλινα Μάτο

Ηλέκτρα Λαμπράκη - "Αστροσκοπή"

Η αλήθεια είναι ότι είδα την ταινία "Αστροσκοπή" κατά λάθος. Για άλλη πηγαίνα... σε άλλη μπήκα (ακόμα και τώρα δεν το έχω μετανιώσει). Είναι ένα "παραμύθι" για όλες τις ηλικίες (αρκετά όμορφο ώστε να κολλήσουν και οι γονείς σας). Τι γίνεται όταν είσαι και αποτυχημένος αλλά και ερωτευμένος με την ομορφότερη κοπέλα του χωριού? Αυτός είναι ο νεαρός Τρίστιαν. Υποσχέθηκε στην όμορφη Βικτώρια ένα πεφταστέρι. Θα πάει για χάρη της να το βρει.. Ε, εκεί μπλέκεται σε αρκετά επικίνδυνες περιπέτειες με αποκρουστικές μάγισσες, τρελούς πειρατές και πολλά άλλα... Τι θα γίνει? Αυτό λυπάμαι, δεν μπορώ να το πω... Τα υπόλοιπα από την οθόνη της τηλεόρασης σας!!

Διήγημα

της Τζέσικας Μερκουριάδη

Dear a Memory,

I passed by your house again. You don't live there anymore. I don't know the people who do. But I knew you. I cling to your memory, but it's fading. I'm losing you. Again. But this time, you are going piece by piece. I don't remember how you went last time. I don't remember you. Why did I love you?

Was it because you were beautiful? Were you beautiful? Yesterday, I was sure your eyes were brown. But now, I think, maybe they were green. Your hair always made me laugh. You spiked it in this certain way... I can't describe it anymore. You liked to call yourself Blondie, but were you blonde? I don't think so. I can say for sure you were taller than me, because I always looked up at you. But tomorrow, I might forget that too.

No. I didn't love you because you were beautiful. I loved you for other things, I'm sure. You were funny. I always laughed when I was with you. I wish that I could remember what you said. I know you always made that face, the one I have a picture of. But in the picture, you're blurry. You were always moving. Snowboarding. Skating, I think. But that might have been your brother. You liked to break-dance. I remember that because it was you who taught me how to do the worm. I'm sure you taught me a lot of things. But I've forgotten what they were.

There are little things I do remember. Pointless things. In your garage, you had a blue stereo. But blue wasn't your favorite color. I think it was red. Like that pair of pants you had? They might have been your only pants. You wore them all the time, to cover your legs. You had *egsima*, just like me. You also loved chocolate, just like me. I remember once, you smelled like a Hershey bar. You wouldn't tell me why. I think that was the same day that I finished *Redwall*. It was your favorite book, and that was why I read it.

I wanted to make you happy. But I don't think you were. You missed home. Not my home, because this will always be home to me. You missed your home. Your desert. Your special place. And that's why you went back. That's why you left. I remember, right before you walked out those doors for the last time, you said something to me.

You said, "We never get over things. We get through them. And we never, ever, forget."

But I have forgotten. I forgot. I forgot why I loved you. I promised I wouldn't. I guess there are some promises that can't be kept. But I did keep one. I still love you. I still love you because, even though your picture is blurry, it's still a picture of you.

Love, A Memory

P.S: Do you still remember me?

